

F. t. kriminallov for Grønland.

gørende. Udvalget henstillede, at Grønlands styrelse skulle tilvejebringe et udkast til straffebestemmelser.

De grønlandske landsråd har senere påny fremsat ønske om en lovgivning på det her omhandlede område.

På baggrund af denne udvikling samt under hensyn til, at den nuværende ordning, hvorefter befolkningen deles i 2 grupper med hver sine kriminalretlige regler, vanskeligt kan forenes med den nyordning, som grønlandskommissionen foreslog på andre områder, og som bl. a. har fundet udtryk i lov nr. 271 af 14. juni 1951 om retens pleje i Grønland, der som bekendt gælder for alle i landet værende personer, må statsministeriet være af den opfattelse, at tiden nu er inde til at søge gennemført ensartede kriminalretlige regler i Grønland.

Med støtte i den af den juridiske ekspedition afgivne betænkning finder ministeriet det ikke betænkeligt i det væsentlige at kriminalisere de samme handlinger, som omfattes af den danske straffelov, idet man for de under grønlandsk ret stående personer allerede har nået en sådan retstilstand, hvilket i det store og hele skyldes den ca. 200-årige europæiske indflydelse på grønlandsk levemåde og tankesæt.

Derimod må man med den juridiske ekspedition være enig i, at det ikke er forsvarligt at indføre de straffenormer, som har hjemmel i den danske straffelov, idet både geografiske og kulturelle forhold taler imod at praktisere disse straffe overfor personer, som hidtil har stået under grønlandsk ret.

Foruden det almindelige behov for skrevne regler i Grønland og den grønlandske befolkningens ønske om i retlig henseende at blive ligestillet med danske i Grønland har man ved udarbejdelsen af det foreliggende forslag lagt vægt på, at der ikke indføres bestemmelser, som krænker grønlandsk retsfølelse eller iøvrigt strider imod særlige grønlandske livsforhold. Da det er et grundtræk i gældende grønlandsk kriminalret, at kriminelle personer behandles individuelt og i mindst muligt omfang udelukkes fra deltagelse i det almindelige samfundsliv, er forslaget i det væsentlige en kodifikation af gældende grønlandsk ret, der i sine grundsynspunkter iøvrigt er i nær samklang med principperne i moderne dansk kriminalpolitik.

Det har på grund af den grønlandske retstradition ikke været muligt ved udarbej-

delsen af det foreliggende forslag at tage sit udgangspunkt i den danske straffelov, idet den dels ikke tager samme hensyn til behovet for individuel behandling af kriminelle, som er rodfæstet i den grønlandske tradition, dels hjemler anvendelse af straffe, som ikke findes egnede i Grønland.

Det må imidlertid erkendes, at der kan forekomme tilfælde, hvor en person — f. eks. en dansk tjenestemand — vel gennem længere tid har haft bopæl i Grønland, men hvor det dog findes mest hensigtsmæssigt, at f. eks. ansvaret for en grov voldsforbrydelse, berigelsesforbrydelse, sædelighedsforbrydelse eller statsforbrydelse bedømmes efter den danske straffelovs regler, og at den pågældende i Danmark underkastes de der hjemlede sanktioner.

For at imødekomme disse hensyn indeholder forslaget hjemmel til at henvise en kriminel sag til behandling i Danmark i tilfælde, hvor sagen angår en i Grønland bosat gerningsmand, hvis tilknytning til det grønlandske samfund har en sådan karakter, at forudsætningerne for anvendelse af kriminallovens foranstaltninger ikke er tilstede. Man går ud fra, at denne bestemmelse kun undtagelsesvis vil blive bragt i anvendelse.

Forslaget afviger iøvrigt fra den danske straffelov på følgende væsentlige punkter.

Det anvender betegnelsen kriminallov i stedet for straffelov ud fra det synspunkt, at det er vigtigt overfor de ikke-grønlandske myndigheder, som deltager i retshåndhævelsen i Grønland, at understrege, at der består en tradition for individuel behandling af kriminelle, og for at modvirke, at man uden videre overfører gængse danske strafferetlige synspunkter til Grønland.

Endvidere består forslaget af 2 dele, hvoraf den ene er et katalog over, hvilke forhold der er forbrydelser, medens den anden indeholder regler om de foranstaltninger, som kan finde anvendelse i det enkelte tilfælde.

Adskillelsen mellem regler om forbrydelser og regler om foranstaltninger har ført til, at antallet af forbrydelsestyper har kunnet reduceres i forhold til antallet i den danske straffelov, idet en differentiering i strafudmålingsøjemed er unødvendig.

Endvidere indeholder forslaget ikke regler om den personlige tilregnelighed, idet der i stedet for er hjemlet domstolens adgang til i den konkrete sag at vælge den foranstaltning, som er bedst egnet til at afholde-